

MURATA SZAJAKA
Életszertartás
Japánból fordította: Slánicz Balázs

A konferenciateremben ebédeltünk, amikor egy fiatal kolléganőm hirtelen félbehagyta az evést és felemelte tekintetét.

- Úgy hallottam, hogy elhunyt Nakao az Adminisztrációs osztályról.
- Tessék? Tényleg? – Egyszerre bámultunk rá nagyjából féltucatnyian.
- Úgy tudom, agyvérzést kapott.

Eszembe jutott Nakao derűs mosolya. Elegáns, szépen öszülő férfi volt, aki gyakran megosztotta velünk az ügyfeleitől kapott édességeket. Jóindulatát és előzékenységét mind jól ismertük. Csupán pár évvel korábban ment nyugdíjba.

- Pedig milyen fiatal volt még!
- Ezt ugye nem mondod komolyan?! Na és, mikor történt?
- Úgy tudom, tegnapelőtt. Ma reggel hívták fel a céget. Azt mondták, ma este búcsúztatják, és szeretnék, ha minél többen elmennénk, elvégre Nakao is ezt akarná.
- Világos, akkor rövidre fogom az ebédet. Sőt, talán jobban tenném, ha kihagynám a desszertet.

Én és egy kolléganőm ki se bontottunk a pudingunkat, hanem visszatettük egy-egy reklámszatyorba. Egy nálam egy évvel idősebb munkatársam húsos krumplival teli szájjal így szólt:

- Nakao finom lehet!
- Kicsit rágósnak hangzik, nem? Elvégre vékony és izmos volt.
- Egyszer ettem egy hasonló méretű férfit, és meglehetősen finomnak találtam. Kicsit inas volt, ugyanakkor omlós.
- Valóban? Azt hallottam, hogy a férfiakból sokkal finomabb levest lehet készíteni.

A munkatársam, aki az imént velem együtt tette el a pudingját, hátrafordult, s így szólt:

- Iketani, ugye te is jössz az *életszertartásra*?
- Hát, nem is tudom – vetettem oda bizonytalanul, és beletúrtam az ebédembe, amelyet a közeli vegyesboltban vásároltam.
- Mi, hogy-hogy? Csak nem olyasvalaki vagy, aki nem nagyon eszik emberhúst?
- Nem erről van szó. Valójában csak fáj a hasam, ráadásul pont menstruálok.
- Ó, hát ez érthető – bólintott fiatal kolléganőm.

– Csakhogy menstruáció alatt is teherbe eshetsz. Jobban tennéd, ha eljőnnél az életszertartásra. Lehet, hogy megtermékenyítenek!

Álszent módon nevettem, s a szósz áztatta fehérhúst egy korty palackozott teával öblítettem le.

Gyerekkoromban tilos volt emberhúst enni. Biztos, hogy tilos volt.

Egy olyan világban, amelyben gyökeret vert az emberevés, egyre csak veszítem el az önbizalmamat. Harminc éve, óvodáskoromban viszont biztosan tabu volt embert enni.

Egyszer az ovis társaimmal a buszon szőláncot játszottunk, és csupa olyan dolgot soroltunk, amit szívesen ennénk. Felváltva mondogatta mindenki, miből falatozna:

– Felhő! Olyan pihepuhának tűnik.

– Molnárpoloska! Mert olyan édesnek tűnik!

– Elefánt! – kántálta az egyik gyerek. – Jó nagy, biztos laktató!

Az ínycenc fiú után mások is állatneveket szajkóztak:

– Zsiráf!

– Majom!

Amikor én következtem, gondolkodás nélkül rávágtam:

– Ember! – Könnyed viccnek szántam, reagálva arra a lányra, aki a majmot mondta.

A válaszomra azonban felhördültek a buszban.

– Hogy miiii?!

– Undiiii!

Még a legjobb barátnőm is, aki a majmot mondta, szipogva, zokogva, remegő hanggal kérdezte tőlem:

– Maho, mégis miért mondtál ilyen szörnyűséget?!

Mintha láncreakció játszódott volna le, mindenki sírva fakadt a buszon, hatalmas ribillió tört ki.

Az óvó nénink, aki mindezt végighallgatta, jól leteremtett:

– Maho, még viccből sem szabad ilyet mondani! Ezért meg fog verni az isten!

Elkeseredtem. Nem értettem, hogy miért volt elfogadható a majomevésre gondolni, de az emberevésre nem.

Máig tisztán emlékszem az egyébként mindig kedves óvó nénim mérges arckifejezésére, a mögötte zokogó ovistársaimra és a sofőr zord tekintetére, aki mintha azt mondta volna magában, hogy „micsoda kölyök”. Úgy megrémültem, hogy meg se bírtam szólalni, csak ültem lehorgasztott fejjel.

A buszon mindenki a „becsületére” hivatkozva dorgált meg engem. Összehúztam magam, s annyira megmerevedtem, hogyha bárki rám üvöltött volna, a kirobbanó félelemtől bevizeltem volna. Visszafojtottam a lélegzetem, végül elsápadtam.

Azóta viszont apránként elkezdett változni az emberiség.

Rohamosan csökkent a népesség, és elhatalmasodott a világon az a nyugtalanító gondolat, hogy az emberiség netalán végleg kihalhat. Az efféle gondolkodás egyre nagyobb teret adott a „szaporodás” eszméjének.

Harminc év alatt apránként megváltoztunk. Az emberek már nemigen használták a „szex” szót, hanem általánossá vált a „megtermékenyítés”, vagyis a terhesség céljából történő párzás.

Bevett szokássá vált, hogy mikor valaki meghal, nem temetést tartanak, hanem „életszertartást”. Néhányan még rendeznek hagyományos virrasztást és temetést, azonban a legtöbben az életszertartást választják, és mivel az önkormányzat támogatja, ezért nem is kerül sokba.

Az életszertartáson a férfiak és nők elfogyasztják a holttestet, s társat keresnek a szaporodáshoz. Az újdonsült párok valahová elvonulnak és megtermékenyítéshez folyamodnak. E szertartás, a maga „halálból fakasztott élet” eszméjével tökéletesen beleillik a nép önkéntelen, szaporodás megszállott forrongásába.

Mostanában úgy érzem, hogy az emberek viselkedése egyre inkább hasonlít a csótányokéhoz. Úgy hallottam, a csótányok megeszik az elpusztult társaikat, és a haldokló egyedek rengeteg petét raknak le. Persze már az ősidők óta is mindig léteztek törzsek, amelyek a halott elfogyasztásával gyászoltak, ezért könnyen lehet, hogy ez a szokás mégsem olyan hirtelen alakult ki az emberek között.

A dohányzófülkében Jamamoto rágyújtott egy 1 milligrammos *American Spirit* cigarettára és fölnevetett:

– Iketani, te még komolyan ezen a gyermekkori emléken rágódsz?

Van egy dohányzófülke a cég pihenőszobájának csücskében, bár, mi tagadás, utóbbi csak névlegesen pihenőszoba, elvégre csupán egy italautomata és pár szék áll benne. Az üveglappal elválasztott dohányzóban gyakran találkozom a többi osztályon dolgozókkal. Jamamotóval is itt szoktam csevegni.

Jamamoto pocakos férfi, nálam három évvel idősebb, vagyis 39. Jóindulatú személy, bármiről lehet vele beszélgetni, gyakran nevet, de soha nem nevet *ki*, s könnyen osztok meg vele olyan dolgokat, amelyeket mással nem.

Neheztelve rágcsáltam a *Hi-lite* cigarettám mentolos szűrőjét.

– Nem rágódom különösebben. Egyszerűen nem tudok lépést tartani, harminc éve még teljesen más volt az általánosan elfogadott értékrend. Kicsit úgy érzem, mintha cserbenhagyna a nagyvilág.

Jamamoto pislogott, hosszú szempillái mögött kicsiny, kerekded szemmel figyelt.

– Hát, nem is tudom... Most, hogy mondod, lehet, hogy ovis korodban még nem szabadott emberhúst enni.

– Ugye? Biztos vagyok, hogy tabu volt! Manapság viszont mindenki azt mondja, hogy nagyszerű dolog. Én ezt már nem tudom követni.

– Tök jogos. Na de, mit szólsz a ma estéhez? Eljössz Nakao életszertartására?

– Te elmész?

Nyugtatott a tudat, hogy Jamamoto bár nem ellenezte különösebben a kannibalizmust, ugyanakkor nem is nagyon akart emberhúst enni. Annak ellenére, hogy mostanra általánossá vált az emberevés, egyesek mindmáig megrögzötten ellenzik, és azzal kampányolnak, hogy etikátlan. Jamamoto és én azonban nem erkölcsi megfontolásból nem eszünk emberhúst. Jamamoto hatodikos korában ételmérgezést kapott, miután félig nyers húst evett a nagypja életszertartásán. Ami engem illet, szerintem nincs semmi gond azzal, ha valaki emberhúst eszik, olyannyira, hogy gyerekkoromban még viccből mondtam is, hogy szeretnék emberhúst enni. Pusztán arról van szó, hogy fölháborítónak tartom, hogy az ítékezésüknek nem volt semmiféle erkölcsi alapja.

– Lehet, el kéne mennem – mondta Jamamoto, miközben hátul vakargatta a nyakát –, örülnék, ha meg tudnék valakit termékenyíteni.

– Hmm... Akkor asszem veled tartok!

Elfogyott a cigarettám, úgyhogy lenyúltam egy szálat Jamamoto American Spiritjéből.

– Te ezt szereted? A gyenge cigiből többet szív az ember, és emiatt többet is költ, meg aztán károsabb is, nem?

– Jó az, én pont így szeretem – Jamamoto mennyei füstöt lehelt ki.

Nem sokan dohányoztunk a munkahelyünkön, úgyhogy Jamamotóval ketten sajtátítottuk ki az üveglappal elválasztott dohányzófülkét.

A fülke kisebb volt, mint másfél négyzetméter, de az üvegen kinézve úgy éreztem magam, mint egy aranyhal az akváriumban.

Kifújtam a füstöt, amit a Jamamotótól kapott szálból szívtam. Jamamoto és én csak álltunk a kifújt fehér füstködben, és sületlenségekről fecsegtünk, kémleltük a nyüzsgő külvilágot.

Aznap este elmentünk Jamamotóval Nakao életszertartására. Minekutána az életszertartás célja az új élet megfogánása, közkedvelt dolog kirívó, csiricsaré ruhákat viselni. Én még mindig abban a szürke kosztümömben voltam, amelyben dolgozni szoktam, Jamamoto pedig piroskockás-inget és fehér nadrágot viselt.

– Tudod, az életszertartáson muszáj hivalkodónak lenned – vetette oda Jamamoto mosolyogva, habár a ruhája egyáltalán nem passzolt a sötét bőrszínéhez.

Nakao háza a tokiói Szetagaja kerület luxusnegyedében volt. Pont a vacsora tállalására értünk oda, mindenhol áradtak az isteni illatok. Az egyik ezek közül bizonyára Nakao forrásban lévő húsának illata lehetett.

– Megérkeztünk – Jamamoto telefonján a térképet bámulva megállt. Nakao hatalmas családi házát kissé megrágták már az idő vasfoga; mihelyst beléptünk, megéreztek a fermentált szójakrém, vagyis a *miszo* illatát.

– Ez biztosan a *miszo* leveles illata! Lehet, hogy fehér *miszót* is tettek bele? Azta, de jó illata van! – Jamamoto vidáman szimatolta a levegőt, miközben beljebb ment.

Az előszobába egy rózsaszín velinpapírt ragasztottak, amelyen az állt: NAKAO MASZARU ÉLETSZERTARTÁSA.

– Jó estét!

– Á, isten hozta magukat! – Az ajtót kinyitva egy kötényt viselő hölgyet pillantottunk meg, gyönyörű hófehér hajjal. – Kérem, fáradjanak beljebb, rögtön nekilátunk a vacsorának!

A hölgy bizonyára Nakao felesége volt. Egy szezonális virágokkal gazdagon díszített nappaliba vezetett minket, ahol már várt ránk két lábos.

Nakao alighanem kedvelte ezeket az agyaglábosokat, előszeretettel hozott bennük a munkahelyünkre házi készítésű rizses ételeket, amelyeket megosztott velünk. Nakao mindig is nagy becsben tartotta a dolgait.

Úgy tartják, hogy mivel az emberhúsnak van némi kellemetlen szaga és mellékíze, nem javasolt egyszerűen sózni-borsozni, és úgy kisütni. Általában először gondosan előfőzik, majd egy *miszjó*-val teli lábosban tovább főzik. Az étel elkészítésében általában segítenek az ételszertartásokat lebonyolító cégek munkatársai. Az imént is néhány munkaruhát viselő férfi búcsúzott el tőlünk, mielőtt hazaindultak.

Puccba vágott nők és férfiak ülték körbe a cseréplábosokat. Már összetalálkozott az emberek tekintete, s beszélgetésbe elegyedtek az egymásnak szimpatikusak. Olybá tűnt, már egy ideje zajlik az ételszertartás.

– Kezdődjék hát el Nakao ételszertartása! Kérem, fogyasszanak jó sok étetet, hogy aztán új étetet nemzzenek! – nyitotta meg az eseményt Nakao felesége, miközben levette a lábosok fedelét, amelyekben a kínai kellel és *enoki* gombával összefőtt Nakao gőzölgött.

– Jó étvágyat! – mondtuk mindnyájan egyszerre egy rövid ima után, s nekilátunk Nakaót falatozni. Egyöntetűen dicsértük teli szájjal Nakao papírvékonyra szelt húsát.

– Valóban isteni. Asszonyom, a férje mennyei! – bólogatott egy ősz férfi, míg a húst a szájához emelte. – Ez aztán a jó szokás! Étetet fogyasztunk, s étetet fakasztunk!

Az öreg úr szavai hallatán Nakao özvegye megtörölgette szemét pamutzsebkenőjével.

– Valóban csodás esemény. A férjem is biztos örvendene.

– Zamatos ez a rész a belső szervek mellett! Nosza, tessék enni! Gyerünk, ifjúság, egyetek jó sokat, ideje megtermékenyíteni egymást! – az idős férfi már éppen merni akart nekem az ételből, ám hirtelen megállítottam.

– Cs-Csak a kínai kelből szeretnék kérni.

– Én pedig *siitake* és *enoki* gombát kérek!

– Ejha, egyikötök sem szereti az emberhúst? – Az öreg úr furcsállkodva oldalra döntötte fejét.

– Nem is az, csak egyszer régen gyomorrontást kaptam tőle. Azóta már egy kisebb adag is hasmenést okoz, úgyhogy csak zöldséget szoktam enni.

– Ezt a történetet hallva nekem is úgy-ahogy elment a kedvem az emberhústól... Bocsánat! – Elnézést kértem. Rengeteg munka előkészíteni egy emberi testet főzésre. Még egy erre specializálódott cég segítségével is reggeltől estig tartanak a

munkálatok. Nakao özvegye szomorkásan kacagott, s mert nekem egy adag kínai kelt.

– Ugyan, kérem, semmi gond. Nakao azonban úgy vélem, örülne, ha fogyasztana belőle, úgyhogy, ha bármikor megkívánja, nyugodtan kóstolja meg!

Ekkor a hölgy mögött egy rózsaszín koktélsruhát viselő lány és egy fehér zakós fiú, akik a hús fogyasztása közben végig sugdolóztak és egymás térdét fogdosták, fölálltak kézen fogva.

– Nos, mi elvonulunk megtermékenyíteni.

– Tyúha! Hát ez ragyogó! Gratulálunk! – Mindenki tapsolt nekik.

– Köszönjük szépen a vacsorát!

– Isteni volt az étel. Most pedig igyekszünk új életet fakasztani – elbúcsúztak, és kéz a kézben kimentek a nappaliból.

– Szívből remélem, hogy Nakao lelke egy új életben fog újjászületni! – mondta Jamamoto mosolyogva, miközben a Nakaóból főzött húslevest szűrte.

– Egyetérték. Vajon ma este hány megtermékenyítés fog megtörténni? Jó volna, ha minél több, nemde? – Nakao özvegye imádattal méregette a lábcsontokat. A vörös és fehér *miszóból* készült leves mélybarna levében nem látszódottnak Nakao alakja.

Végül Jamamoto és én megtermékenyítési partner nélkül, lehorgasztott fejjel hagytuk el az ételszertartást.

– Jaj! – Jamamoto majdnem elesett egy félreeső utcában.

– Jól vagy? Nem ittál egy kicsit túl sokat?

– Nem én! – Gondterhelten a cipőjére nézett. A járdára némi ondó folyt ki, azon csúszott el.

Úgy hallottam, hogy régen a szex mocskos dolog volt, s az emberek másoktól elrejtőzve csinálták. Habár én még sosem lettem megtermékenyítve ételszertartáson, voltak már szeretőim, s szerintem mindig olyan helyen feküdtem le velük, ahol nem láthatott minket senki, például a hálószobámban. Ha akaratlanul is, de a régi szokásokat még alighanem megőrizte a testem.

Az ételszertartás utáni megtermékenyítésről azonban az a kép él az emberekben, hogy egy szent dolog, s éppen ezért bárhol elvégzik az emberek. Láttam már néhányszor éjszaka az utcán sétálva, olyan volt, mint mikor az állatok párzanak. Úgy érzem, az emberek egyre inkább elállatiasodnak.

– Nocsak, most már ide is építettek egy ilyen központot? – kérdezte Jamamoto alkoholtól bűzlő lehelettel. Egy újonnan épült gyermeknevelő központról beszélt.

A megtermékenyítéssel megfogant gyerekek közül sokakat a hagyományos módon, családban nevelnek fel, ugyanakkor manapság sokszor nem tudni, hogy kié a gyerek. Egyre gyakoribbak az ilyen terhességek, pláne az ételszertartások miatt.

Minekutána nagyon fontos, hogy növekedjen a születések száma, még az ilyen gyerekeknek is nagyon örülnek az emberek.

A rendszer olyan elven működik, hogy az anyukák az újszülötteket rögtön szülés után beadják egy központba, hogy aztán a munka mellett is újabb és újabb

gyermeket hozzanak világra. Akadnak olyan anyukák, akik egy központ kórházában szülik meg a gyermeket, s rögtön ott is hagyják, de az is előfordul, hogy egy kis időre hazaviszik a csecsemőt, s csak később hagyják ott a központban. Úgy hallottam, hogy lassan fele-fele arányban oszlik el, hogy az anyukák családot alapítanak, és fölnevelik a gyereket, illetve, hogy megszülik a gyereket, és elviszik egy központba.

Sokan ellenzik ezt a rendszert, mert úgy vélik, hogy ha ez így megy tovább, romba dől a hagyományos családmóddal. Ezt az újfajta születési rendszert korántse fogadták el olyan könnyedén az emberek, mint az életszertartást. Ugyanakkor, ha továbbra sem következik be változás, bizonyára egyre több gyerek fog ebben az új, hagyományos családmóddal eltérő rendszerben felnőni. Lehetetlen megjósolni, mi fog történni az emberiséggel, ha mindez így marad. Számtalan kutató publikált adatokat a probléma kapcsán, pesszimista és derűlátó eredményekkel egyaránt.

Tán lehetséges, hogy veszélyes változáson megyünk át. Végül azonban pusztán egy homályos következtetés tárul elénk, miszerint nem tudjuk, mi fog történni, amíg meg nem próbáljuk.

– Vajon mi történne, ha még több gyerek nőne fel ilyen központokban? – morfondírozott Jamamoto. Kérdésére azonban senki nem tudta a választ. Annyi azonban biztos számomra is, hogy drasztikus változásokon megyünk keresztül.

– Jó reggelt! – tapsolva üdvözlötték a cégnél azt a kolléganőmet, aki két hét után először jött dolgozni. Azért vette ki a szabadságot, hogy egy központban szülhessen. Harminchat éves volt, ekkor szült harmadjára.

– Ott hagytad a központban?

– Aha. Kinyomtam magamból és ott is hagytam. Elfáradtam.

– Köszönjük!

– Szép munka! Köszönjük! – Az összes munkatársam az emberiség nevében adott hálát, hogy világra hozott egy gyermeket.

A központban nem valakinek a gyermekeként, hanem az *emberiség* magzatjaként nevelnek mindenkit. Jó felszereltséggel, fejenként egy nevelővel gondoskodnak a gyermekekről.

Habár korábban volt részem megtermékenyítésben, sosem vezetett terhességhez, úgyhogy megkönnyebbülést okoz, mikor látom, hogy valaki ehhez a kolléganőmhöz hasonlóan ilyen sok gyermeket hoz világra. Az emberiség tagjaként jómagam is vágyom rá, hogy fönmaradjanak a velem azonos fajhoz tartozó élőlények.

– Már többször is megtermékenyített a párom, de mindhárom gyermekem egy-egy életszertartás után fogant meg – mondta a kolléganőm, miközben helyet foglalt, kezében egy csokor virággal, melyet hálájuk jeléül adtak neki a munkatársaim. – Hát nem különös? Az életszertartások után nagyobb eséllyel lehet teherbe esni, ugye?

– Azta, milyen rejtélyes! – csodálkozott elbűvölve egy fiatal kolleginám. – Bár, sejtem, hogy miért. Az emberhús alighanem különleges. Szerintem szent és menyeyei.

– Á, világos! Asszem ez emberi ösztön, hogy emberhúst akarunk enni!

Már majdnem fölrottam nekik, hogy nemsokkal ezelőtt még mást tartottak az emberi ösztön részének. Nincsen ebben a világban semmi ösztön. Sem pedig erkölcs. Ezek csak hamis érzések, amelyeket egy szüntelenül változó világ adott nekünk.

– Valami baj van, Maho? Mérgecsnek tűnsz.

– Szó sincs ilyesmiről! – válaszoltam mély hangon, s egyben lehúztam a teámat.

– Annyira fura, hogy mindenki az ösztönökről hadovál. Szerinted nem?! – kérdeztem, s egyben benyakaltam a söröm.

Még csak hétfő volt, de nem bírtam ki piálás nélkül, úgyhogy miután találkoztam Jamamotóval a dohányzófülkében, elrángattam magammal inni egyet. Ő volt az egyetlen ember, akivel akkor beszélni tudtam.

A munkahelyünkhöz közel, egy fogadóban ültünk a pult előtt, egymás mellett. Tágra nyílt szemmel bámultam Jamamoto felé, s egyszer csak az asztalra csaptam az üres söröskorsóm. Jamamoto csak hallgatott engem, s hümmögve bólogatott, anélkül, hogy cáfolt volna vagy igazat adott volna nekem. Kellemesnek hatott ez a távolság.

– Ami a megtermékenyítést illeti, anyukámtól azt hallottam, hogy régen ildomos volt óvszerrel szexelni. Manapság ezért lehordanának, mondván, hogy nem egy új élet létrehozásáért párizol, hanem élvezetből. Ennek se füle, se farka.

– Na, ne bosszankodj ezen! – Jamamoto komótosan egy falat rántott húst tett a szájába.

– Vegyél már komolyan, és hallgass meg!

– Én hallgatlak. De tudod, Iketani, kissé csökönyös vagy. Túlzottan végletekben gondolkodsz a nagyvilágról. Túl erősen akarod azt, hogy minden a te kényed-kedved szerint legyen.

– Ezt mégis hogy érted?

Jamamoto letette az evőpálcikáját, megtörölgette a kezét és szokatlanul szigorú arckifejezéssel nyitotta ki a száját:

– De most komolyan. Ilyen az élet, nem? Mindenki úgy beszél a józan paraszti ésről, az ösztönökről, az erkölcsösségről, mintha kőbe véssett dolgok lennének. Szerintem viszont ezek valójában folyton változnak. És nem úgy értem, mint te, hogy csak mostanában történik mindez. Régtől fogva mindig is változott minden.

– Akkor viszont azt akarom, hogy az emberek ne ítéljenek el másokat úgy, mint ha százmillió éve minden ugyanúgy volna! Ha valami változik, akkor bizonytalan, nem? Bizonytalan, és mégis az emberek vakon hisznek benne, mint valami vallásban! Az eszem megáll!

– Hát, igen, a világ nem több, mint egy élénk délibáb. Átmeneti ábránd. Olyan ködkép, amelyet csak most láthatsz; hát akkor nem lenne jobb önfeledten élvezni, amíg még lehet?

Jamamoto vállat vont. Újra kezébe vette evőpálcikáját, sertéshúsos kimcsshit és füstölt kolbászt lapátolt kicsiny tányérjára.

Föltűnt, hogy Jamamoto csak húst eszik:

– Egyél a zöldségből is! Különben a hús megüli a gyomrod!

– Dehogyan eszem, állítólag a mindenevő állatok húsa nem finom. Amikor gyermekkoromban emberhúst ettem, ízlett, viszont a papám vegetáriánus volt. Szóval úgy döntöttem, hogy csak húst fogok enni, hogy majd egyszer ízletes legyek.

– Ezt a marhaságot...

– Akárhogy is, egyél finom kajákat és élj boldogan, hogy mikor meghalsz, menyeyei legyen a húsod, s ezzel tápláld az új élet megfogadásához szükséges életerőt. Szerintem így szép az élet. Ó, köszönöm! – Jamamoto boldogan fogadta a forró szakét, töltött magának egy keveset, s belekortyolt.

Ingerültségemben már nyúltam egy szál cigarettáért, ám Jamamoto egyszer csak kuncogott egyet a lármás fogadót kémlelve.

– Ami azt illeti... Szerintem nem rossz ez a mai világ. És biztos vagyok, hogy harminc évvel ezelőtt sem volt olyan rossz. A világ az idők kezdete óta színárnyalatokban létezik, s a mai világ egy ebből kiragadott, pillanatnyi árnyalat.

Egy szót sem szóltam.

– Például én szeretem a *Disneylandet*.

Erősen rágrimaszoltam:

– Ja. Én meg gyűlölöm.

– Sejtettem! – Jamamoto kacagott. Ilyenkor kicsiny, kerekded szeméből csak a pupillája látszott, dús szempillái pedig megrezdültek. – Szóval, senki nem szokott beszélni a rajzfilmfiguráknak öltözött emberekről. Egy kicsit mindenki hazudik. Éppen ezért nevezik *Disneylandet* az „Álmok országának”. A nagyvilág nem pont ugyanilyen? Ez a délibáb is azért tud létezni, mert egy kicsit mindenki hazudik. Ez teszi ilyen pompássá. Az egész egy pillanatnyi illúzió.

– Na és a való világ? Az meg hol a francban van?!

– Pont, hogy ez a délibáb a valóság! Mindnyájunk apró-cseprő füllentései összegyűlnek, s egy olyan valóságot adnak ki, amely csak most látszódik.

– Nem értem. És nem is akarom érteni!

Jamamoto nevetett, s kilötytyintett egy csöpp szakét a csészéjéből.

– Haha, Iketani, te aztán nem könnyíted meg az életed. Mi lenne, ha kicsit kiéleznéd ezt a röpké hazugságot, amit világnak nevezünk?

Kifújtam a cigarettafüstöt. Vajon igaza lehet? A világ nem is mostanság kezdett el változni, hanem már harminc évvel ezelőtt is folyamatosan változtunk?

Bár értettem Jamamoto mondandójának logikáját, alighanem valami rendíthetetlenül valós világra vágytam. Szörnyen gyerekesnek éreztem magam ettől, végigsimítottam a kezem a fázós vállamon, s benyakaltam a forró vízzel felöntött árpapálinkámat.

Jamamoto megpaskolta a hátam, talán csipkelődni akart.

– Ne gondold túl! Ha egy vidámparkba mész, akkor is tök fölösleges azon agyalni, vajon hogyan működik a hullámvasút, vagy hogy mi hajtja a körhintát, ugye? Élj könnyedebben!

Fölmelegítette a testem a torkomon lefolyó erős alkohol íze, és az, ahogy Jamamoto kellemes ritmusban végigsimította a kezét a gerincemen.

Jamamoto kicsit olyan volt, mint egy plüssmackó. Mikor ezt elmondtam neki búskomoran reagált:

– Ja-ja, ezért sem vagyok túl népszerű...

Kitört belőlem a nevetés.

Mielőtt észbe kaptam, tovatűnt a hideg levegő, s Jamamoto levette hatalmas, forró kezét a hátamról, s elővett egy szál cigarettát. Jamamotótól jobbkéz felől fehér füst közeledett felém, s elhomályosította a látóteremet. A köd másik oldalán Jamamoto hosszú szempilláit megremegetve nevetgélt.

Azon a hétfvén hallottam hírét, hogy Jamamoto meghalt.

Amikor megtudtam, otthon voltam, éppen mostam. Hosszú idő után először volt szép, napos hétfvénk, úgyhogy épp egy adag ágyneműhuzatot dobtam be a mosógépembe, amikor megszólalt a telefonom.

Pénteken egy régi, egyetemi barátjával iszogatott, és hazafelé menet elütötte egy autó. Nem szenvedett külső sérülést, de a feje csúnyán megsebesült.

– Szóval ma este rendezzük Jamamoto életszertartását. Iketani, jöjjön maga is! Elvégre jó barátok voltak... – A kagyló másik végén egy fiatal lány szipogását hallottam.

Nem emlékszem, hogyan reagáltam, vagy hogyan tettem le a telefont. A földön térdeltem, és szorongattam a telefonomat. Föl akartam hívni Jamamotót, hogy megkérdezzem tőle:

– Tényleg meghaltál?

Vajon meddig gubbasztottam ott döbbsen? Hallottam, ahogy a mosógépem pittyegve jelezte a program végét, s erre reflexszerűen fölálltam. Gépiesen kitergettem a takaró- és párnahuzatokat. Éreztem, hogy nem ez volt a legjobb alkalom a házimunkára, de nem tudtam, mi tévő legyek.

A szüleim még élnek, a nagyszüleim pedig még azelőtt meghaltak, hogy megszülettem, úgyhogy teljesen új élmény volt számomra, hogy egy hozzám közel álló ember elhunyt. A kezem mozgása és a nyirkos párnahuzat tapintása is távolinak hatott. Ahogy az erkélyről próbáltam bemenni a lakásba, megingott a lábam, s neki-
ütköztem a szúnyoghálónak.

Ekkor újfent megcsörrent a mobilom.

– Halló, tessék?

– Jó napot kívánok, Iketani Mahóval beszélek?

– Igen.

– Jamamoto Keiszuke édesanyja vagyok. – Lélegzetemet visszafojtva hallgattam, ahogy folytatta. – Elnézést, hogy nagy hirtelen hívtam! Tudja, a fiam mobiljának híváselőzményei közt rengeteg név van, és hát...

– Á... Igen, nos, a fiával együtt dolgoztam. Őszinte részvétem...

– Jaj, elnézést! – Szaggatott hangú válaszat megkönnyebbült sóhajjal nyugtázta az anyuka. – Nem tudtam, hogy munkatársak voltak. Azt hittem, közelebbi kapcsolatot ápol a fiammal...

Minden bizonnyal azt hitte, hogy Jamamoto párja vagyok, vagy valami ilyesmi. Apropos, Jamamoto panaszkodott korábban arról, hogy az édesanyja bár nem ellenzi az ételszertartásokat, azonban berzenkedett a hagyományos családmodell leépítésétől, illetve gyakorta sulykolta, hogy nem szeretné, ha a fia egy központba adná a gyermekét, hanem inkább alapítson családot. Jamamoto egyszer elárulta, hogy azt hazudja az anyjának, hogy van párja, csak hogy ne aggódjon. Úgy tűnt, mintha azt mesélné otthon, hogy azért nem termékenyít meg senkit egy-egy ételszertartás után, mert konkrétan van egy kedvese. Valójában ilyesmiről szó se volt, szóval gyanítom, azért hívott föl az édesanyja, mert rengetegszer telefonáltunk, ezért a híváselőzmények közt sokszor megjelent egy bizonyos női név.

– Nos, Jamamotóval nem ugyanazon az osztályon dolgoztunk, de fontos volt számomra, egy jó ivócimbora. Szeretnék elmenni ma este az ételszertartására, persze csak ha nem zavarok.

– Nagyon hálásak lennének! A fiam is biztos örvendene.

– Mikor kezdődik? – Valószínű, hogy az előző telefonhívás alatt is elhangzott, de kiment a fejemből. Megint nyugtalanul éreztem magam. Egyik kezemmel a telefont tartottam, másikkal pedig erősen markoltam a szoknyám, mintha belekapaszkodtam volna.

– Hát... A terv szerint nagyjából este hatkor kezdenénk, de előfordulhat, hogy kicsit később...

– Á... Persze, értem.

– A lányommal ketten serénykedünk az előkészületekkel, de nem tudunk a terv szerint haladni. Szerintem kicsit meg fogunk csúszni az idővel.

– Csak ketten dolgoznak az előkészületeken? – kérdeztem döbbenten.

Az ételszertartásra való előkészítés igen nagyszabású munka; hacsak nem volt rá nyomós indok, a főzést mindig valamilyen cégre bízták. Úgy gondoltam, két ember soha nem ér a végére.

– Ha kívánják, szívesen elmegyek besegíteni.

– Parancsol?

– Jamamoto barátja voltam... Ezért kérem, engedjék meg, hogy segítsek! – mondtam határozottan Jamamoto tartózkodó édesanyjának, s miután rábólintott, szaporán nekiláttam rendbe szedni magamat.

Fölkaptam egy pár sportcipőt és egy kopott farmert – azokat nem sajnálom, ha összekoszolódnak –, aztán sebtében Jamamoto háza felé vettem az irányt.

Az emberhús esetében a frissesség kulcsfontosságú, úgyhogy hacsak nem történt valamilyen bűncselekmény, rögtön a főzéssel megbízott céghez szállították a testet. Ha azelőtt két nappal történt az esemény, akkor már ott kellett, hogy legyen Jamamoto földolgozott húsa.

Jamamoto egy belvárosi társasházban lakott. Az anyukája beengedett, és sebbel-lobbal köszönt nekem.

– Sajnálom, hogy így kell találkozunk.

– Ugyan, kérem. Nem tudom, hogy hasznossá tudom-e tenni magamat...

A szobába benézve láttam Jamamoto húsát műanyagdobozokba csomagolva.

– Nincsen sok rokonunk, és csak mi ketten tudtunk összejönni... Alighanem jobban tettük volna, ha egy céget bízunk meg a főzéssel, de hát annyi nehézség ütötte föl a fejét, hogy úgy döntöttünk, mi magunk intézzük el.

– Milyen nehézségek adódtak?

Jamamoto édesanyja kényelmetlenül mosolygott.

– Jamamoto részletes recepteket hagyott hátra. A megbízott cégek mindig *miszo*-levest főznek. De a fiam nem akarta, hogy így végezze, azt szerette volna, ha húsgombócot és reszelt jégcsapretekkel készült ragut főznének belőle.

– Reszelt jégcsapretekkel készült ragut? – meghökkentem.

Minekutána az emberhús kissé bűzlik, általában erős ízű ételt készítettek belőle. De vajon biztonságos friss ragut főzni belőle? Nyugtalan tekintettel bólintott Jamamoto anyja.

– Gondolom nem lesz könnyű dolgunk... De hát, elvégre ínyenc volt. Akkor is nagy igényeket támasztott, amikor ő maga evett. De nemcsak ragut szeretett volna, hanem pirított kesudiós egytál ételt és húslevest is.

– Hogyan? Nemcsak ragut?

– Így van. Szeretnék eleget tenni a kívánságainak, amennyire csak lehet, de pácban vagyok.

– Megmutatná a recepteket, kérem?

Jamamoto édesanyja egy dossziét nyomott a kezembe. Csupa-csupa füzetlapra voltak ráírva a hozzávalókat is részletező receptek – ez Jamamotóra vallott, elvégre egy ínyenc volt, aki otthonosan mozgott a konyhában. A recepteket hozzávalók szerint kategóriákba rendezte: sertéshús, csirke, lazac, káposzta, jégcsapretek, a könyv végén pedig: „az én húsom”.

Belelapoztam, és olyan receptekkel találkoztam, mint „pirított kesudiós egytál étel a húsból” és „a húsból készült húsgombóc, reszelt jégcsapretekkel készült raguban”, pont ahogy az anyja mondta.

– Nem írt végrendeletet, amiben ott áll, hogy minden áron azt szeretné, ha így főznék meg. De ha egyszer itt ez a dosszié, szeretném tiszteletben tartani a kérését...

– Értem...

Erről eszembe jutott, hogy Jamamoto mindig azt szajkózta, hogy azt szeretné, ha az ő életszertartása lenne a legélvezetesebb. „Díszítsék föl olyan vidáman a szobát, mintha karácsony lenne”, „Jó étvágyat kívánok”, „Sok-sok megtermékenyítéssel tegyék csodássá ezt az eseményt”, és ehhez hasonlókat írt apró betűkkel a receptek sarkára.

Jamamoto bájos, előzékeny ember volt. A betűk lassan elhomályosultak, lányos zavaromban bezártam a dossziét, és feltúrtem az ingujjam.

– Mindenesetre lássunk neki! Merre van Jamamoto karja?

– Itt van.

A konyhában álltunk, amikor hirtelen ajtónyikorgást hallottunk: Jamamoto húga lépett be a szobába.

– Megjöttem! Vettem mustárspenótot meg jégcsapretket meg... Á, isten hozta!

– megdöbbenen konstataulta jelenlétemet.

Fejet hajtva köszöntem neki.

– Ööö, segíteni jöttem.

– Keiszuke munkatársa a kisasszony – Jamamoto anyja röviden megmagyarázta a helyzetet, s a leány elfintorodott.

– Látod, mondtam, hogy nincs Keiszukének barátnője. Túl hiú lett volna hozzá... Bocsánat, nem úgy értettem.

– Ugyan, kérem. Jamamoto nagyon fontos személy volt az életemben – Nem nagyon akartam neki elárulni, hogy Jamamoto gyakori dohányzópartnerem volt. Jamamoto húga adott egy reklámszatyrot, amelyben jó sok mustárspenót, mogyoró és sok más, a receptekhez kulcsfontosságú dolog lapult.

– Hát, nagyon szépen köszönöm a segítségét. Először kezdjünk az időigényesebb dolgokkal, máskülönben nem leszünk kész időben – Jamamoto húga az órát méregetve felkötötte a haját.

– Akkor én nekilátok a húsgombócoknak – feleltem bólogatva.

Kimentem a folyosóra, ahol hét-nyolc műanyagdoboz fogadott. Hidegek voltak, mintha korábban szárazjégbe tették volna őket.

A piszkosmunkát – a hús kivéreztetését, a megnyúzást, a belső szervek kiszedését és az ánuszt körüli rész megtisztítását – már elvégezte a megbízott cég, úgyhogy a dobozokban Jamamoto húsa és csontjai voltak. Általában kifilézik és vékonyra vágják a húst, mint ahogy az üzletekben is lehet kapni; most először láttam emberhúst ilyen sokféle formában.

Jamamoto észben tartotta az inzulin rezisztenciáját, viszont amikor hús volt terítéken, ügyet sem vetett arra, hogy mennyire zsíros. Rápillantottam a húsrá, amely élénk vörös és fehér színekben pompázott, s úgy gondoltam, Jamamoto gyönyörű.

Találtam egy műanyag dobozt, amelyre alkoholos filccel fel volt írva, hogy „kar”, fölemeltem, s becipeltem a konyhába. Kivettem belőle Jamamoto megnyúzott, kivéreztetett karját, s elkezdtem lefejtetni a húst. Jamamoto húga is a konyhába sietett egy dobozzal, amelyből egy pár combot vett ki.

– Na, én előkészítem a húslevest. Anyu, légy szíves forralj vizet a húsra! – utasított minket fürgén a lány, s nekiláttunk serénykedni, hogy elkészítsük Jamamotót a saját receptjei alapján.

Bár a munka tetemes részét elvégezte a cég, még kivehető volt Jamamoto alakja. Késsel filéztem szőrös, erős karját, s eszembe ötlött, hogy annak előtte mennyiszor koccintott velem ugyanezzel a karral.

Ugyanez a kar paskolt meg a hátamon, amikor magam alatt voltam, s ugyanez rántott vissza az országútról, amikor részegen estem-keltem. Egyszer a dohányzófülkében

rápotyogtattam a hamut Jamamoto karjára, amire gyámoltalan arckifejezéssel fölkiáltott:

– Ez tűz forró! – S elkezdte fűjkálni a kivörösödött karját.

És igen, ugyanez a kar volt az, amelyik hétfőn biztatóan paskolta a hátamat. Ez a hatalmas, gyengéd kar most kifilézve hevert előttem a vágódeszkán.

– Ezelőtt még sosem főztem embert, jó nagy, nemde? Nagyritkán látok az élet-szertartásokon nyers emberhúst, de az általában már vékonyra van szelve.

– Ó, valóban. Igen, nagyobb, mint valami szárnyas hús, ugye? Érdemes tejjel elvenni az emberhús kellemetlen szagát. Mielőtt fölrakja a tűzre, talán jobban tenné, ha egy kicsit beáztatná.

Jamamoto karja olyan volt, mint egy pár hatalmas csirkeszárny, nehéz volt kifilézni. A csontot visszatettem a műanyagdobozokba, a húst pedig egy elektromos darálóval ledaráltam. Ez viszont nem lett volna elég ahhoz, hogy időben kész legyünk, úgyhogy emellett Jamamoto édesanyja késsel aprította a húst.

Aztán beletettük egy edénybe, hozzáadtunk némi keményítőt, vöröshagymát és szakét, s elkezdtük összegyúrni. Amíg mi ketten a temérdek mennyiségű húsgombóccal voltunk elfoglalva, addig Jamamoto húga egy óriási adag jégcsapretket reszelt le.

Több liter vizet fölraktunk forrni két fazékban. Gyömbérrel, halas alaplével, szakéval és hasonlókkal ízesítettük, majd hozzáadtuk a húsgombócokat.

Végül tettünk bele még *enoki* gombát, reszelt jégcsapretket, mustárspenótot, újhagymát és kínai kelt.

Nem volt elég a jégcsapretek, úgyhogy reszeltem még néhányat, miközben a mellett levő fazékból isteni illat kezdett áradni. Jamamoto húga kesudiót pirított.

– Remekül főz!

– Ez a hobbim – felelte szégyenlősen –, főzőtanfolyamra járok. Nem gondoltam volna, hogy így érik be a munkám gyümölcse.

A húsgombócok után nekiláttunk a húslevesnek. A recept azt írta, hogy sóban pároljuk meg a húst, ami erősen kihozza az ízét. Kivettem a tejből egy adag húst, amelyet előkészület gyanánt beáztatott Jamamoto húga. Jamamoto combja messze nagyobb volt, mint vártam, aztán arra gondoltam, hogy lehet, hogy tényleg inzulin rezisztenciája volt.

A húst fölkockáztuk és egy nagy lábosba tettük. Hozzáadtunk némi újhagymát, reszelt fokhagymát és gyömbért. A tej miatt nem nagyon búzlótt főzés közben a hús, viszont nem főtt még meg eléggé, hogy egy bambusznyársat bele lehessen bökni.

– Ez még el fog tartani egy darabig.

– Kezdjük el földíszíteni a lakást, amíg a hús megfő?

Alufóliával lefedtük a lábost, s amíg főtt a vacsora, nekiláttunk rendet rakni Jamamoto szobájában. Egykori lábmelegítő asztalkája mellé két összecsukható asztalt hozott be az édesanyja. Egy embernek tágas volt a szoba, de három asztallal roppant kevés volt az ülőhely.

– Jó zsúfolt lesz így, de ez van.

– Az emberek jönnek-mennek majd, elég lesz ennyi hely.

Jamamoto húga a receptekre skicceltek alapján elkezdte kidekorálni a szobát virágokkal és koszorúkkal. Eközben a hús a lábosban kezdett puhulni.

Az elkészült húsrá ráöntöttük a levét, s szakéval, sóval-borssal ízesítettük, végül lassú tűzön főztük. A megfőtt húslevest vízitormával, japáncitromból és csilipaprikából készített pasztával, japán borssal, mustárral és egyéb mártásokkal tálaltuk, amikor hirtelen csengetett valaki.

– Kerüljenek beljebb! – Jamamoto húga felvette a kaputelefont, és beengedte a vendégeket. Már közel voltunk ahhoz, hogy elkezdődjék az életszertartás. Végző simításként még gyorsan tettem némi citromhéjat a nagy, forró lábosba.

Amikor elkezdődött Jamamoto életszertartása, a lakás csordultig volt emberekkel.

– Ne haragudjanak, jobban tettük volna, ha bérlünk egy tágasabb termet – Jamamoto édesanyja bocsánatkérés közben kibontott egy üveg vörösbort, s az asztalhoz hozta.

– Iketani, a húsleves késznek tűnik – szólt Jamamoto húga, aki le sem bírta venni a kezét a fazékról. Bevittem az ételt a nappaliba.

– Odasüsetek, jégcsapretkes ragu!

– Mennyeien fest!

A hangos örömjongás közepette mindenki belekukucskált a fazékba.

– Nyugodtan fogyassza mindenki citrusos szójaszósszal és japáncitrommal! Reszeltem némi jégcsapretket is, abból is lehet az ételre szórni!

– Iketani, segítettél nekik? – kérdezte tőlem egy munkatársam.

– Igen, végül így alakult. Egyetek annyit, amennyi csak jól esik!

– Húha, köszönjük szépen!

– Elnézést a késésért! – Ebben a pillanatban előkerült Jamamoto húga, kezében a pörkölt kesudiós egytál étellel és a raguval.

– Azta, szóval nem csak húsleves lesz!

– Remekül fest! Biztos sok volt vele a meló.

A vendégeknek fülig ért a szája, s ezt látva hogy, hogy nem, büszke voltam magunkra. Jamamoto egy olyan hapsi volt, aki pont ezt akarta, hogy mindenki így mosolyogjon. Jelleméből adódott, hogy ilyen jó hangulatú életszertartást szeretett volna.

Teljesült a kívánsága, mindenki mosolygott. Arra gondoltam, hogy Jamamoto az egyetlen a világon, akit ennyire sokféleképpen, ilyen sok vesződéssel, s ilyen fényűzően főztek meg.

Elrendezgettük az összes fogást az asztalon, s megtapsolt minket a vendégség.

– Csak tessék, lássanak hozzá! – mondta Jamamoto húga.

– Jó étvágyat!

– Köszönjük neked, Jamamoto! – adott hálát valamennyi vendég összetett kézzel, s megkezdődött az életszertartás.

– Na, Iketani, jöjjön maga is! – Az asztal végénél helyet foglaltam, s mertem egy nagy adagot a Jamamotóból készített húsgombócból.

– Nahát, Iketani, úgy tudtam, hogy hadilábon állsz az emberhússal – vetette oda meglepődötten egy fiatal munkatársam.

– Nem egészen, mert amúgy szeretem, csak elég könnyen megüli a gyomrom. Ma viszont reszelt jégcsapretkes ragu van a terítéken, úgyhogy degeszre fogom magam enni! – feleltem, s felkaptam az evőpálcikámat.

A számba tettem egy lébe áztatott, tűzforró húsgombócot, s óvatosan megrágtam.

Omlós és szaftos volt. A japáncitrom levének fanyar íze és a reszelt jégcsapretkek textúrája megpuhította a húsgombócot, amelynek íze töményebb volt a marhánál és a sertésnél, ám korántse volt olyan vadas ízű, mint a vaddisznó. Erős, húsos íze sokkal inkább bársonyosnak hatott.

– Aú, forró! – Szaporán szívtam be és fújtam ki a levegőt, hogy mihamarabb lehűtsem a forró falatot, ám igyekeztem szavatolni mennyei ízét. Egyáltalán nem volt mellékíze, gyanítom azért, mert jól készítettük el. Minekutána húsgombócot gyúrtunk belőle, csöppet sem volt inas.

A hús íze elegyedett a lé zamatával, s ráolvadt a nyelvemre. A pikáns, reszelt jégcsapretkek kimondhatatlanul dukált a húsgombóchoz, s kiemelte annak erős ízét.

Evőpálcikámmal a húsleves felé nyúltam. A fölkkockázott húsdarabok csak úgy dúskáltak a mennyei ízekben. Az emberhús némileg gazdag ízéhez remekül illett a japáncitromból és csilipaprikából készített paszta. Az enyhe vadas ízén elegánsan állítottak a feltétek, megkívántam hozzá egy kis fehér rizst. A kissé szálkás, rágós részbe és a telt, zsíros részbe minél többször haraptam bele, annál mélyebb ízvilágot alkottak. A rákent mustár tovább fokozta az ízeket, ahogy a hús és a saft íze összekeveredett a számban.

– Azt hittem, az emberhúshoz a vörösbor dukál, de alighanem a fehérbor is illene ehhez.

– Van fehérbor is, parancsoljanak! – mondta Jamamoto édesanyja, s vidáman töltött poharunkba.

Az aznapi életszertartás hatalmas sikert aratott. Rengetegen jöttek s mentek, megannyi ember társra talált, s kézen fogva búcsúzott el tőlünk így:

– Elvonulunk megtermékenyíteni!

– Jamamoto, finom voltál!

Többször is kiürültek a lábosok, s mindegyik alkalommal újra és újra vittünk be új zöltségeket és húst a konyhából.

Akik szerették Jamamotót, ettek belőle, s az életét energiaként fölhasználva új életet fakasztottak.

Életemben először tudtam bámulatos eseményként tekinteni az életszertartásra. Teljesen belefeledkeztem: Jamamoto húsból falatoztam, kiugrottam a konyhába egy újabb adagért, követhetetlenül gyorsan sűrögtem-forogtam.

Ahogy az életszertartás, úgy ez az álomba illő időszak is véget ért, s mind egy szálig megettük a húsgombócokat és a levest is.

Rendrakás közben Jamamoto húga odalépett hozzám két műanyagedénnyel kezében.

– Iketani, köszönöm szépen a mai napot! Tessék, egy kis apróság, ha nem bánja... – A dobozokban a pörkölt kesudiós egytál étel maradéka és néhány rizsgombóc lapult.

– Biztosan nekem akarja adni?

– Nem sokkal azelőtt raktam el magának, hogy elfogyott volna. A rizsgombóchoz nem volt itthon hozzávalóm, úgyhogy csak a levesből maradt húskockákat tudtam beletenni. Iketani, annyit lótot-futott, hogy alighanem egyáltalán nem lakott jól. Kérem, egye meg éjszaka vacsorára, vagy valami. Ez a legkevesebb, amivel meghálálhatom a segítségét!

– Azta, nagyon hálás vagyok! Köszönöm! – Elvettem a műanyagedényeket. Teljesen kihűlt már az étel, de elég finom illatot árasztott.

Jamamoto házából kilépve hirtelen az az ötletem támadt, hogy elmegyek piknikezni. Volt nálam rizs és főétel is. Mindennek tetejébe úgy éreztem, hogy ha haza is térnék, az izgatottságtól nem tudnék elaludni.

A környéken itt-ott láttam egy kis ondót a járdán. Bizonyára itt termékenyítettek meg valakit. Úgy éreztem, hogy mint a gyermekláncfű pihéi, Jamamoto élete úgy röpi szerteszéjjel a nagyvilágban.

Az utolsó vonat végül a kamakurai tengerpartig szállított.

Jamamoto is imádta a tengert. Egyszer, amikor a jokohamai Miszaki kikötőbe mentünk kirándulni a munkatársainkkal, föltúrta a farmere szárát, és fittyet hányva arra, hogy mindenki meg akarta állítani, bement a vízbe, eláztatva ezzel a ruháját.

„A tenger remek hely! Őseink hajdan mellette éltek, így belénk van kódolva, hogy epekedjünk utána” – Jamamoto ilyesmit mondott.

Jamamoto imádta ezt a világot. Az emberiség élete, az általunk megtapasztalt idő nem más, mint egy szempillantás a Földnek nevezett hatalmas golyóbison. Ez alatt a hihetetlenül hosszú szempillantás alatt folyton-folyvást változunk és változtatunk. Ebben a megállíthatatlan tarka-barka színpékben vagyunk egy kiragadott pillanatot.

Ráérősen kinyitottam a műanyagdobozokat.

Az egyikben három rizsgombóc lapult, Jamamoto föl-kockázott húásával, a másikban pedig egy adag a pörkölt kesudiós egytál ételből, tele zöltségekkel, például paprikával.

– Ne haragudjon, mit csinál? – Hirtelen hozzám szólt valaki, s meglepetten hátrafordultam.

Egy vadidegen fiatal férfi állt ott, kezében egy zseblámpával.

– Jaj, elnézést kérek!

– Semmi baj... A közelben lakom, és ami azt illeti, láttam, ahogy a sötétben a tenger felé közelít, és egy kicsit aggódni kezdtem. – Mint az kiderült, azt hitte, öngyilkosságot fogok elkövetni. Fölemeltem az ételem, hogy megmutassam neki.

– Csak éjjeli pikniket tartok. Bocsánat, ha magára ijesztettem.

– Ugyan, semmi rosszat nem tett... De miért ilyen későn piknikezik?

– Ő itt egy jó barátom, Jamamoto. Nemrég az életszertartásán voltam, és megkaptam a maradékot.

– Ó, most már világos.

– Izé... Mondja csak, volna kedve csatlakozni? – szerettem volna valakivel csacsogni, de amikor megkérdeztem a srácot, bizonytalanul oldalra billentette a fejét.

– Ha lehet, szívesen csatlakozom, viszont életszertartásról beszélt, és, hát az a helyzet... hogy meleg vagyok.

Rizsgombóccal kínáltam.

– Ne aggódjon, nem kell rosszra gondolni, szó sincs ilyesmiről. Parancsoljon, a saját maga által alkotott receptből készült! – a srác kíváncsian belekukucskált a dobozba, majd leült mellém.

– Ez aztán különleges! Elvégre általában csak *misz*olevest főznek az emberhúsból...

– Ahogy mondja, *általában*. De ez az egytál étel is mennyei!

– Akkor megkóstolom, köszönöm!

Az esti tengerre szegeztük tekintetünk, és nekiláttunk az ételnek.

– Ezer hála, tulajdonképpen ma még nem vacsoráztam, úgyhogy már éhes voltam.

– Örülök, hogy ízlik. Egyen, amennyi jól esik!

Jamamoto ezer kis szilánkként szóródott szét a nagyvilágban, s most valakinek a gyomrában vált energiává. Szerfelett boldog voltam.

– Végre evett, most már csak az volna a jó, ha megtermékenyíthetne valakit. Ha nem lenne ilyen késő, szerintem biztos lenne valahol a környéken egy csinos pasas.

– Megvagyok, voltaképpen nem kell erőltetni.

Rámosolyogtam, aztán kitört belőlem a nevetés:

– Ha így nézzük, kicsit olyanok vagyunk, mint a pollen, nem? Ha egy élet vége szakad, messzire elröpül, hogy megtermékenyíthessen egy másik egyedet.

– Valóban, tényleg így van. Innen nézvést egészen rejtélyes, ugye?

– Hát, ha én egy termő volnék, alighanem furcsa lenne, ha elröpülnék.

– Na és? Miért ne röpülhetne el a termő? – A srác egy eldobható evőpálcikával egy kesudiót tett a szájába – Isteni! A barátjából készült vacsora fergeteges! – Hunyorítva falatozott.

– Ugye? Jamamoto húzához remekül illik a kesudió. Erre nem is gondoltam, amikor még élt.

A tengert hallgatva hirtelenjében kérdezni akartam tőle valamit:

– Mondja csak...

– Igen?

– Emlékszik még, milyen volt harminc évvel ezelőtt?

– Tessék?

Beleharaptam a rizsgombócomba, elmerengtem, s úgy éreztem, hogy lebegek a hullámok hangjában. Hogy, hogy nem, a bor mámora még nem múlt el.

– Annak idején nem volt szokás emberhúst enni, ugye? Emlékszik még arra az időre?

– Hát... Akkoriban még nem születtem meg. Csak nemrég múltam el huszon-négy éves, gyerekkoromban már egész gyakori volt az emberhús fogyasztása.

– Nahát...

A fiú oldalra billentette a fejét, mintha meg akarná kérdezni, hogy miért kíváncsiskodom.

– Ha az emberek harminc évvel ezelőttről meglátnák, hogy mi a Jamamoto húsból főzött kesudiós egytál ételt esszük, maga szerint azt gondolnák, hogy megőrültünk?

A fiú egy pillanatra elgondolkodott, majd bólogatva mondta:

– Igen, szerintem azt gondolnák.

– És ez maga szerint nem különös? Annyira rohamosan változik a világ, hogy már nem is tudjuk, mi a helyes, s ennek a forgatagában fogyasztjuk el Jamamotót, mert hiszünk ebben a világban. Maga szerint nem vagyunk furcsák emiatt?

A srác megrázta a fejét:

– Kötve hiszem. Elvégre a normális állapot is egyfajta téboly, nem? Szerintem a normális állapot nem más, mint az egyetlen olyan téboly, amelyet a világ megenged.

Némán hallgattam.

– Úgyhogy szerintem ez teljesen rendben van. Ebben a világban Jamamoto finom és mi normálisak vagyunk. Még akkor is, ha mondjuk száz év múlva minderre örültségként fognak visszatekinteni.

A hullámverés zaja visszhangzott. Jamamoto a kiránduláson mondta, hogy ez nosztalgiával tölti el.

Miután a fiú megette a rizsgombócot, fölállt, s így szólt:

– Még egyszer köszönöm, isteni volt. Én viszont lassan útra kelek.

– Én köszönöm.

– Esetleg elkísérem a belvárosba?

– Nem, köszönöm, még járok egyet, aztán keresek magamnak szállást.

– Értem.

Elbúcsúztunk, s elindultam a tengerparton.

Mellettem egy pár éppen megtermékenyítést végzett. Vajon ezt a látványt hívták valaha szexnek? Egy szent dolog volt, mint a megtermékenyítés? Tán piszkos dologként tekintettek rá? Titokban csinálták, szóval meglehet.

Révetegen ezen merengtem, amikor valaki hozzáért a vállamhoz.

Megleپődve megfordultam, s az iménti srác állt ott.

– Bocsánat, ha megijesztettem. Izé, ezt magának hoztam.

– Tessék?

A fiú egy kis üvegcsét nyújtott felém.

– Parancsoljon, benne van. – Jobban megfigyelve némi fehér folyadék látszó-dott az üvegcsében.

– Az imént egy mosdóban töltöttem meg. Úgy hallottam, hogy ha levegő éri, elhal, szóval az is lehet, hogy ez sok húhó a semmiért. Szerettem volna részt venni Jamamoto úr életszertartásában.

– Köszönöm szépen! – Óvatosan átvettem a langyos fiolát. – Lekötelez. Biztosan nem halt még el. Úgy hallottam, hogy megfelelő körülmények közt három napig is eláll, részint mivel az ondó védi a hímvarsejtet. Hálásan köszönöm! Gondosan fogom fölhasználni!

A srác alighanem keményen megdolgozott azért, hogy kikényszerítse magából, kissé verítékes arccal elmosolyodott.

– Nincs mit! Jamamoto úr annyira finom volt! Ritkán járok ételszertartásra, de mi tagadás, miután ettem az ételből, elkezdtem azt érezni, hogy szeretnék egy kis csekélységgel hozzájárulni.

– Nagyon örülök. Jamamoto is boldog – a kezemben lévő üvegcsét figyeltem.

– Csillag alakú homokszemeket tartottam benne. Ez volt az egyetlen kézre álló tároló a táskámban.

– Tényleg? Olyan szép... – motyogtam. A fehér folyadék csordultig volt emberi étellel, s majdnem olyan gyönyörűnek hatott, mint a csillag alakú homok.

– Tyúha, milyen pazar! – sutyorogta a srác meglepetten.

– Mi történt?

– Hát ez lehengerlő. Mondja csak, maga hozta ide őket?

Megfordultam, s mire észbe kaptam, a tengerpart telis-tele volt emberekkel.

Jobban megnézve föltűnt, hogy mindnyájan éppen megtermékenyítést végeztek.

– Az ételszertartások után ez a tengerpart mindig tele van megtermékenyítést végző emberekkel. Ma viszont nem hallottam, hogy lett volna ilyen esemény. – A fiú értetlenkedve oldalra billentette a fejét. – Akkor semmi értelme nem volt idehoznom az üvegcsét? – kérdezte szégyenlősen.

– Dehogy, szó sincs róla! Használni fogom! Okvetlen megtermékenyítem vele magamat. – A srác a szavamat hallva elmosolyodott.

– Viszlát! – mondta, s továbbállt.

Magamra maradva fogtam az üveget, föltúrtem a farmerem szarát és bementem a vízbe.

A parton rengetegen végeztek megtermékenyítést. Kábán földerengtek a nyüzsgőn hajladozó emberek fehér végtagjai.

Egy régmúlt világ képe sejlett föl, ahogy az élet előbukkant a tengerből, s a szárazföld felé tartott. Tágra nyílt szemmel bámultam a fehér kontúrokat és a fekete hullámokat, s úgy éreztem, hogy ez a korábban sosem látott nap nosztalgiával tölt el. Egy kicsit megértettem, hogy miért fűzték Jamamotót olyan szép emlékek a tengerhez.

Bementem a megtermékenyítést végző párok közé, s minél beljebb haladtam, annál tájtékosabban lebzseltek a hullámok a lábam körül.

Az egymásba gabalyodott párok a holdfényben úgy csillogtak, akárcsak a növények. Előrenyomultam a fehér fák közt, melyek elárasztott erdőségként sorakoztak a víz alatt.

Amikor már a térdemet érték a hullámok, kigomboltam a nadrágom.

Kihalásztam az üvegcséből a fehér folyadékot, s lassan magamba helyeztem.

Kicsurgott egy kis ondó az ujjaim közül.

Jamamoto élete a forró lábosból a tengerbe, onnan pedig a nagyvilágba burjánzott tova.

Lehetséges, hogy valamilyen csoda folytán megtermékenyülök.

Ha pedig nem sikerül, még akkor is úgy vélem, hogy csodás volna, ha olyan világban élnénk, ahol ily módon kapunk ondót.

A tenger hangjába bugyolálva csepegtettem egy kis spermát a combom közé.

Az étellel sűrűn megtöltött víz simogatta a combom.

E bolygón, mely már hosszú ideje sodródik a világűrben, ott és akkor, a teljes rend állapotának közepette csupán ez a pillanat létezett – ahogy a testem magába szívta az ondót.

Életemben először beleolvadtam e világ rendjébe.

E szüntelenül változó világ színeiben tündököltem, s egy pillanatra a világ egy árnyalata lettem.

Az éjszaka egyre mélyült, az ég és a tenger is koromfeketében pompázott.

Jamamoto élete lassan beleivódott a testembe.

Egybeolvadtam Jamamoto életével, s lehunytam a szemem, miközben a lábam elmerült a nosztalgikus vízben.

A hullámok hangja megrengette a dobhártyánkat, miközben megtermékenyültünk.